12 poetes a la República d'A

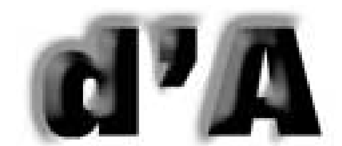
Versos per al centenari de la "Soli"

TRÀNSIT

Nines i nens:
anem tots junts
enmig d'hivern
petant calent
pregant buscant
cap endavant,
que no existeix
regla de tres
ni tampoc suma
que valgui res
ni mot menut
que ja no estigui
ben compromès
amb el Sol lliure
d'aquest matí
il·luminat
del ser divers,
fulgor lluent
gros tros d'edèn
fet d'aigua clara
amb foc encès
per terra verda
i aire d'estels,
llum per als cecs,
sac de gemecs
–plegats encís,
rigor i plaer–,
regal del cel
commocions
de l'hora pura
de tots els temps,
caminet nostre,
pedregar tendre
de nines i
nins avançant
bé, poc, mal, prou,
collint empentes
i rodolons
fora de regla
de tres, perquè
oasis, dies
i nits són mers
bells certs dinàmics
passos oberts
a estacions
que ara com ara
desesperadament
desconeixem.

Gerard Horta (inèdit)

LA COLUMNA POÉTICA

Versos
en lugar de soldados,
olivos en lugar de mástiles,
fiestas, no trincheras,
no fusiles,
estrofas,
flores en lugar de banderas,
jardines,
no cercos, no checas,
no uniformes,
poemas,
ingenuos en lugar de espías,
libertad, no victoria,
verso libre en lugar de reglas,
molinos en lugar de giganets,
niños con piel de hombre,
no asesinos
con piel de justicieros,
romances en lugar de estrategias,
alas
para las mentes, no rejas,
aventuras,
en lugar de tácticas,
liras, no tambores,
personas curvas, no personas rectas,
no intriga,
música,
sueños en lugar de rádares,
coplas, no discursos y arengas,
viajes, no desfiles,
licencias poéticas,
no reclutamientos,
no fronteras,
soñadores,
no dominantes y dominados,
la conquista de la inocencia
no la conquista del mundo,
nocturnos, no dianas,
no sectas, no mafias,
únicos y compañeros,
no grandes parlamentos,
pequeñas asambleas,
odas,
cánticos,
no juicios, no trompetas,
ideas al servicio de als vidas,
no vidas
esclavas de las ideas,
de sus profetas,
románticos,
no jefes y subalternos
(¡plaga
de jefes y subalternos!),
líricos,
no fanáticos,
contemplación
no ordeno y mando.
¿Cómo?
¿Cuándo?
¡Adelante la columna poética!

Jesús Lizano
(De Novios, mamíferos
y caballitos)

Eduardo Barbero / ... a entrañas de caballo muerto

LA LIBERTAD LLEGANDO POR LA CALLE DIPUTACIó, 19 DE JULIO DE 1936

(Pie para una foto de Agustí Centelles)

Para Eduardo Barbero

Adiestrados en viejos arquetipos
durante milenios cultivados,
te esperábamos vagamente alegórica,
pero inmaculada e idéntica a ti misma
y, así,
definitiva y de una vez.

Por eso nos costó reconocerte
en la ardua brega, acuciada de moscas y calor,
en la urgencia inmediata
del tiroteo
y confundidos
en uno solo los olores de sudor y miedo.

A lo que olías también tú,
Niké de hombro desnudo
como nosotros sudorosa y asustada,
y a pólvora, y a grasa de máuser
—por eso nos costó reconocerte,
delicada y bellísima hasta oliendo
a entrañas de caballo muerto.

Mateo Rello (inédito)

[CUANDO EL AMOR MÁS INOCENTE...]

A todos los que esperaron con ilusión alguna vez
la salida de «Soli», y a quienes
la han hecho posible a través
del tiempo, manteniéndola
con su esfuerzo e ilusión.
A «la Soli».

Cuando el amor más inocente
puro y verdadero ardía
en las hogueras del poder
militar, financiero y de costumbres,

cuando la rebeldía era una
escuela y una bomba,
y un niño y una niña
en fábricas, vejados, consumían su vida,

en desespero fraterno que cantara
nació un vocero, una expresión
que los aunara:

"¡HOY, HOY, ESTA MAÑANA
HA SALIDO «LA SOLI»!"

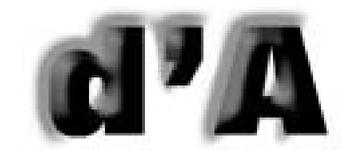
Aquella "Soli" leída, compartida,
de anhelo, sueño, muerte y esperanza...

Aquella Soli de ahorcados
que resucitaban,
cantando rebeldía y río para amarla!

¡Curtiella, Aláiz,
Guillén, Gómez Peláez y otros tantos
dieron canto
al amor más sublime de ilusiones.
De ahí la flor de los García nos cantó
a los sin nadie que pertenecimos,
y hoy como ayer decimos asombrados,
"¡Hoy, hoy, aún salió «La Soli»!"
Será mañana que vendrá una luz
abierta, ancha, abierta
que el conjunto contemple
y con amor agigantado en el temple
diremos firmes:

"¡«HOY SALIÓ "LA SOLI"!"

Adolfo Castaños (inédito)

¡HA SALIDO LA "SOLI"!

El tiempo nos alcanza
y supera con creces
la luz que tuvimos
y que hoy ya no tenemos.
Pero no me quejo,
al contrario,
evoco, feliz, el aire matinal
de las ideas nuestras,
limpias, impresas en tinta
fresca y soñadora,
bajo una cabecera
solidaria, arraigada
en la amplia libertad
de su andadura.

Leguas y leguas
perdurables
por talleres e imprentas,
empolvados de esfuerzo,
con la mente abierta
a nuevas hermosuras,
que antes que morir
prefieren despertarse.

Imagen
de largo recorrido,
fundida al calor
de la armonía,
con su temple
y su voz de papel,
en mil palabras,
arrastrando destino
e historia río arriba,
c o n t r a c o r r i e n t e,
tan firme y constante
como todo lo nuestro.

Gerard Jacas (inédito)

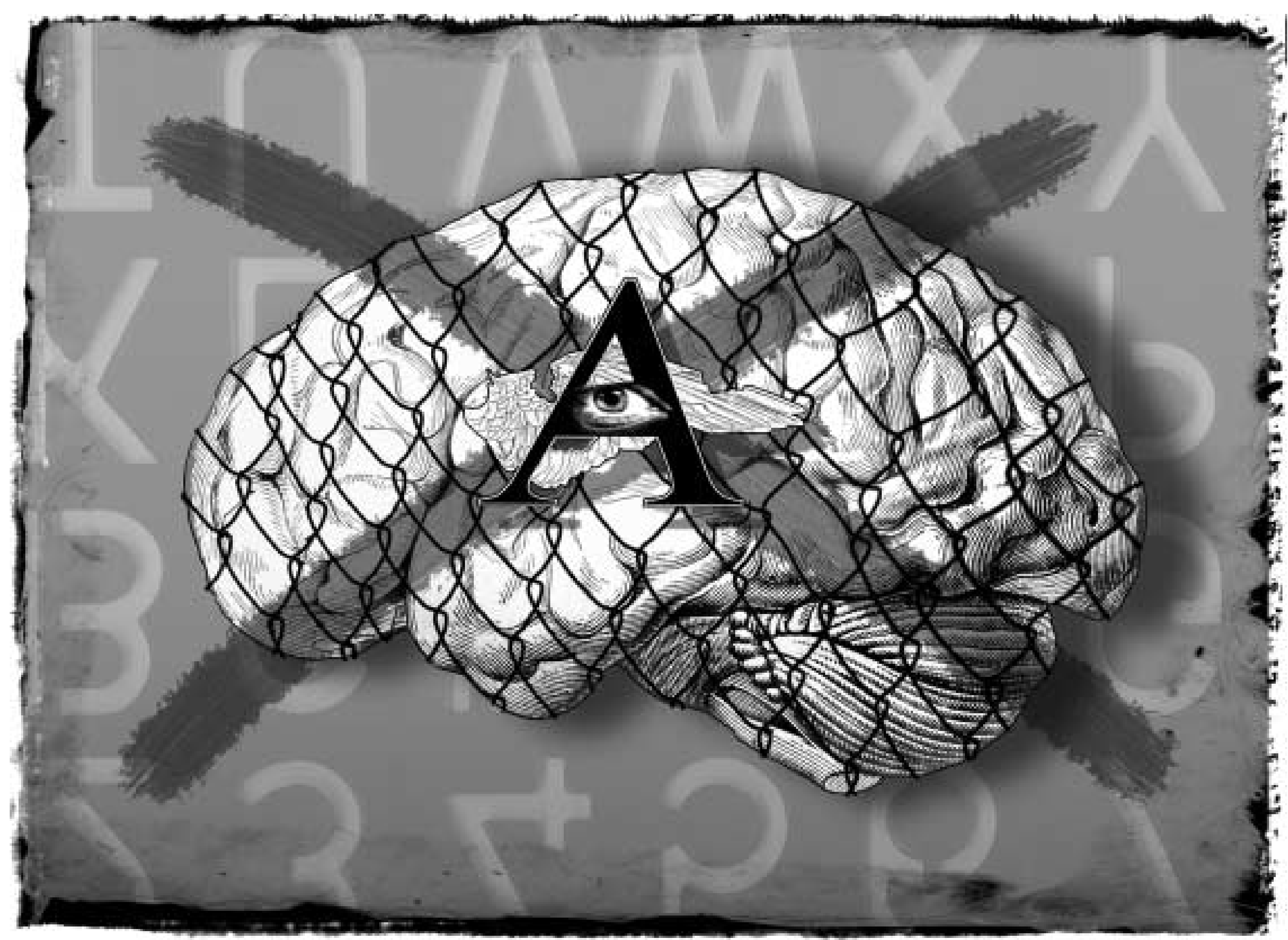
2 DÈCIMES

sóc esclau de lo que fuig, S. Rusiñol

1
Hem arribat al convent
que la festa s'acabava
i es veu que ha sigut molt brava
i s'ha acabat malament,
que s'han pegat de valent
i tots s'han obert el front
i si voleu saber d'on
estic parlant i de què,
mireu, ja no queda re,
hi hem arribat tard, al món.

2
Pertanyo a la llibertat
i no sóc de ningú més,
ningú em diu fes o desfés
ni m'entra cap veritat
si *ella* no m'ha tirat
el seu penúltim cartutx,
i no m'admet cap rebuig,
sempre faig lo que ella vol
i canto amb el rossinyol
sóc esclau de lo que fuig.

Enric Casasses (inèdit)

Eduardo Barbero / Pertanyo a la llibertat...

POEMA

A la memoria de Manuel Bustos Badía

Yo estuve en la colectividad de la Loma del Caballero,
[en Montoro, Córdoba.

Hicimos la colectividad a principios de 1937,
éramos veinte personas,
empezamos con 200 ovejas, 20 vacas y 5 cerdas de cría,
al acabar la guerra teníamos más de 500 ovejas,
50 vacas, 400 lechones y 30 cerdas de cría.

Los fascistas se encontraron en 1939 los graneros llenos
y la cosecha a punto,
aquel año tuvimos una cosecha enorme

y eso que
habíamos enviado al frente más de un camión de melones
y sandias

y eso que
al final,
sólo estábamos en la colectividad los viejos y los muchachos,
porque los hombres se habían ido a la guerra.

Dos días después de entrar los fascistas en Montoro
se presentaron en la colectividad
en nombre del terrateniente Torrico.

-Anti-España,
desde hoy en adelante vais a comer CNT, nos dijeron.

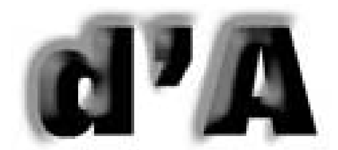
Se apoderaron de todo
y nos echaron de allí.

Antonio Orihuela
(*De Para una política de las luciérnagas,*
escogido por el autor)

PRIMAVERA LLIBERTÀRIA

La utopia baixava al carrer
amb joves com nosaltres,
era la primavera del setanta-set
i encara hi havia fe en el present,
qualsevol nit podia sortir el sol.
La lluita per l'autogestió
s'omplia d'imaginació: *-Poseu*
una "Roca" a la vosta vida,
i crideu: Visca l'anarquia!
La primavera caminava de puntetes
per damunt de les llambordes negres,
velles pedres històriques
que van ésser barricada de la ciutat.
Vingueren els mítings àcrates
de la Federica i companyia,
jornades llibertàries al Park Güell,
la Barcelona estimada
esclatava confederal
en plena transició,
entre la roja i la negra, els himnes
i els petons: *Visca la FAI i la CNT*!
Ha sortit la "Soli",
cridava un company,
el diari de la Confederació,
era un clam de llibertat
que baixava per la Rambla.
Manifestacions pel Paral·lel
temps de cireres i cançons,
banderes negres a la ciutat,
els joves llibertaris cantaven
a les barricades, a les barricades
pel triomf de la Confederació.

Ferran Aisa (inèdit)

CARNAVAL A LA REPúBLICA D'A

Nens i nenes de cor net,
esborreu per sempre més
el pecat original,
escoltant sense escoltar
la història del carnaval
a la República d'A:

Cementiris encesos i espai congelat,
sons de flauta i timbal, cabeçuts i gegants.
Personatges d'un drama, ombres infernals
i les cendres d'un somni etern i mortal.
Caravanes d'escuma i focs artificials,
santuaris de cànam i esquerdes a la mà,
caravanes de joies i pedres de l'Orient.
La gitana que balla ha perdut son anell.
Caravanes que creuen paratges deserts
on cap arbre ni planta no creix.

Hi ha un lloc per inventar
i és la República d'A,
hi ha un lloc per oblidar
i és la República d'A,
república ideal.

Carruatges reials il·luminen palaus
i un jardí d'ametllers on el rei s'ha amagat,
sirenetes hindús, religiosos amors,
cerimònies paganes i profanacions.
I heus aquí un jueu i un negre jugant als escacs
i un cangur que s'ho mira salta i pica de mans.
Esmaltats d'or i argent, una dona i un llop
fan l'amor sota un cel enquestat de passió.
És la terra promesa que tan pocs han vist.
Una mona de pasqua senyala el camí.

Avui és festa gran
a la República d'A,
hi ha músiques i balls
a la República d'A,
república ideal.

El senyor president interpreta Mozart
i un desig inconcret li fa córrer les mans.
Jo m'adormo a la neu, escoltant el secret
que un astròleg vident m'ha volgut confiar.
I carretades de gent sense carnet d'identitat
travessant aquell riu mil·lenari i sagrat.
Ulls, espelmes i estels fan un llibre no escrit
que prediu un final
ple d'electricitat.

I un estany de capvespres i de matins daurats
entre el cel i la terra, suspès d'un instant.

Tot l'any és carnaval
a la República d'A;
disfresses i espantalls
a la República d'A,
República ideal, (bis)
República irreal.

Jaume Sisa (Del disc La màgia
de l'estudiant *(1979), triat per l'autor)*

Eduardo Barbero /
...entre el cel i la terra, suspès d'un instant.

TIMES SQUARE
(continuació de Plaça Orwell)

Quaranta tones d'anys
Abans que anomenessin George Orwell
la plaça on van mutilar Escudellers,
jo també em vaig arrossegar per aquests
[carrers foscos.
Abans també que la policia decidís que
[fèiem nosa,
que érem una fístula al cul,
una ideología caducada.
No havien començat els enderrocs
però el Xino ja era mort.

No convenia que t'expliqués que és
[la molèstia
la que provoca la condemna.

David Castillo (De Downtown)

AIXÍ "TRIPAVA" PASATUSTRA

Al entrar a casa he sentit
com m'envaïa aquella sensació
tan coneguda anys abans, de ser
només la resta de les funcions
que els altres contracten.

I he pensat: això ho conec,
és la dimensió de la quarta merda,
la que no creu en res més que la força,
la dels temples d'un déu que no sap jugar,
una còpia de la vida més enllà del cel
dels que s'han mort per l'infern dels altres.

Joan Vinuesa Baliu (inèdit)

[YA YA ERA AFRICANO...]

Ya Ya era africano.
Guardaba en su memoria historias antiguas.
Testigo de sangres en el jardín prohibido
lejos del sueño comió basura.

Ya ya perro
día y noche su ceremonia
¿Para esto vivir?
Nunca turbó el silencio.
Sólo murmuró unos versos antes
de fundirse con el coliseo del mar
réquiem africano.

Pedro Cano (inédito)